

Harasztiné Bata Zsuzsanna, ny, óvodapedagógus

Orgonasípok (Szent György hegyi kirándulás)

Nyár van, igazi forró nyár és végre együtt kirándulhat Apával, Anyával a három kisgyerek. Az évek során szinte észrevétlenül nőnek, okosodnak. Figyelik szüleiket, társaikat, tapasztalatokat gyűjtenek a felnőttek világából és kérdéseket tesznek fel a természetben látott csodákról, melyek naponta fogalmazódnak meg bennük: Miért? Hogyan? Mitől? Kitől? s választ kaptak szüleiktől olyan kérdésre is, ami nem gyakori: Hogy keletkezik a cseppkőbarlang? Mit jelentenek a kék fehér turistajelzések az ösvényeken? Hány bejárata van a róka várnak a Pilisi park erdőben? Apa mindenre tudta a választ.

Autóval indultak a Balaton mellé. Egy csöpp kis házat béreltek hetekkel korábban, így sátorra és hordozható mini gáztűzhelyre nem lesz szükség és kempingasztalra, sőt matracra sem. Vidáman gondolnak vissza azokra a nyarakra, amikor rengeteg csomaggal megrakodva, sátrat verve különböző helyeken kempingeztek.

Apa biztonságosan vezet, majd közeledve a **Szent György hegyhez**, megáll.

Fénykép készül Bencéről, Somáról és Lucáról, és Apa megjegyezte, hogy az óriási bazalt oszlopok előtt állva a három barnára sült gyermek a nyári fényben olyan, mint az orgona sípjai. Igaz, aprócskák mert, az oszlopok legalább 30-40 méter magasak.

A hely épp alkalmas most arra, hogy kicsit leüljenek és megszámlálják az oszlopokat, ami lehetetlennek tűnik.

Apa a Pannon tengerről beszélt, arról, hogy itt sok - sok millió évvel ezelőtt mindent víz borított, és a föld belsejéből vulkánok emelkedtek ki, majd kitörve lávával borították a tájat és ezt a hegyet is. A forró folyékony kő lávaként lefolyt a hegyről, aztán a jég, meg a téli hideg, a nyári forróság, a szél koptatta ilyen formára ezeket a hajdan keletkezett kőzsákokat. Mint az orgona sípjai, úgy sorakoznak szorosan évezredek óta. Egy kápolna is volt itt régebben, csodás események fűződtek hozzá, köveit, azonban széthordták.

Soma közben elindult, hogy érdekes köveket keressen, olyanfélét, amiben régi lenyomatok vannak.

Luca, az óvodás, a huncut szemű öt éves kislány azonnal feltette a kérdést apjának:

- *Hogy lehet orgonasípokhoz hasonlítani minket? Hiszen az orgona egy virágzó bokor és anyák napjára lila-fehér virágaiból csokrot kötve köszöntöttük az óvodában az anyákat.*

Anyának épp most jutott eszébe, hogy amikor nagylány volt, a hüvelyk ujjá redőjébe helyezett egy csöpp kis virágszirmot, fehérszínűt, illatosat, és számolni kezdett, meddig képes mozgatni ujját, kérdezve hogy:

- *Mondd meg kis virág, hány évig élek?*

Soma jószívű kisfiú, aggódva kérdezte:

- *Ugye, anya sokáig számoltál!*

Bence iskolás, és közölte, hogy az orgona egy hangszer, ezt mindenkinek tudni kell, száz és száz sípja van, és levegővel fújtatva működik. Díszes szekrényben vannak a hosszú és rövid, vastag, vékony sípok. Fémből vannak, csillognak, de már van elektromos orgona is.

Anyának hirtelen eszébe jut a „Fehér szalagos kislányok története,” amikor zongorázni tanultak a hosszú barna versenyzongorán, abban hitben, hogy az utcán járók egy pillanatra megállnak és hallgatják a dallamokat, de ez soha nem derült ki. A kis falusi templomban a régi díszes faragott orgonát is meg tudták szólaltatni, már kántor sem volt a faluban, így vasárnaponként felváltva a fehér elefántcsont billentyűkön játszották a zsoltárt, a dicséreteket, még Bach - korálokot is, de ahhoz, hogy megszólaljon a hangszer, kellett, hogy valaki fűjtasson, ami bizony férfimunka volt. Akadt mindig vállalkozó, néha a harangozó segített. Máskülönből nélkülük a hangszer néma maradt volna.

Hidegben a kezük odafagyott a billentyűkhöz. Ezek a szalagos kislányok nagylányok lettek és évekig tanultak zongorázni és egész életükre meghatározó volt a zene szeretete.

Az egyik lányka a ti nagymamátok volt, a másik pedig a nővére.

Apa ezek után mit is mondhat:

- *Most, hogy itt álltok a Szent György-hegyi kövek előtt, ti vagytok az orgonasípok, a templomi orgona sípjai.*

Luca, a szoprán hangú, a vékony síp. Bence és Soma hangja még nem végleges, talán tenor lesz belőletek, talán bariton hangú. A hang csodás ajándék, öröklődik és művelni kell. Van, aki csak furulyán tanulhat, van, aki más hangszeren, de örömet szerez önmagának és másoknak is.

Soma, te fűvös hangszeren gyakorolsz, Bence, kipróbáltad a vonós-húros csellót, most épp ütős hangszerekkel próbálsz, nagyon ügyes vagy.

Luca? Nos, Lucám talán épp a hangszerek királynőjén, az orgonán két kézzel játszol majd a manuálon, azaz a billentyűkön, és ha már nagy leszel és leér a lábad a pedálsorra, akkor szép mély hangok törnek elő a sípkból.

Bence, mint mindig, a lényegre tapint:

- *Apa, érdekeseket mondasz az orgonáról, a vulkanikus kövekről, a Pannon tengerről, a tanú hegyekről meg a forró láváról, ahogy lefolyt a bazalt köveken és sípokká formálta a szél, a jég, az eső! De hogy volt a Szent György és a legyőzött sárkány csodás története?*

Apa, mint mindig, most is utazás előtt térképeket nézett, útikönyvet olvasott és két legendát tudott a Sárkányról. Az egyik szerint Szent György, a hős római harcos lóháton viaskodva terítette le a sárkányt, mert az félelemben tartotta a kis falvak lakóit. A másik legendában a sárkány egy barlangban élt, s mikor “megöregedett” és beteg lett, a falu lakói ápolták, a sárkány nem bántott senkit, amikor végül elpusztult, jeges leheletéből keletkezett a Jégbarlang itt a Szent György-hegy oldalában.

A meleg nyári délutánon most egy pillanatra mindenki megérezte a barlangból kiáradó hűvös levegőt, aztán felkerekedtek azzal az érzéssel, hogy bárcsak örökké tartana a nyár.

Bence megszólalt:

- *De jó, hogy most éjjel-nappal együtt vagyunk. Nem kell munkába menned. Apa, beteg gyerekeket ápolni, operálni a kórházba. De jó, hogy két hétig csak a mi Apukánk vagy! Anya meg úgy mászik velünk fel a sziklákon, mint egy igazi sportoló, ez is nagyon jó.*

Soma hallgat, zsebe tele van kövekkel, sok terve van ezekkel a kincsekkel, viszi a teknősének a terráriumba.

Luca felsóhajt:

- *Szeretnék hosszú fekete hajamba fehér szalagot, Anya!!!*